

Kertész Eszter

Szalma és glória

A Genezáretnél

Apa: Gyertek, fiúk, segítsetek még, mindjárt este van!

1. fiú: Láttá, apám, a csillagot?

Apa: Láttam már sok csillagot. Dolgos ember nem érá az eget bámulni.

1. fiú: Hogy ragyog!

2. fiú: Talán nem is csillag! Talán Isten szeme.

Apa: Valóban, jel lehet. Tán Dávid csillaga?

Új korszak kezdete? Múlik az éjszaka?

2. fiú: Mit jelent ez, apám?

Apa: Csillag jön fel Jákóbból – mondta a próféta.

Egyszer eljön Isten felkent pásztor-irálya.

Péter, András, ne szaladjatok el! Ne hagyjátok itt a hálókát!

Máté

Szava égtől földig és földtől égig ér.
Előkészítette mindazt, mit megígért
idők kezdetétől, sok nemzedéken át,
hogy beteljesítse a próféták szavát.

Mint láncon a szemek: az apák és fiak,
minden emberöltő készíti az utat,
hogy test és vér szerint Dávid fia legyen.
A távoli múltban csirázik a jelen.

Márk

A titkok titka előtt
térdet hajt a szó.
Merek hallgatni arról,
ami nem látható.
A csendem is kiált,
úttját egyengeti.

Názáreten túlról
indulnak léptei...

Lukács

Kikérdezgettem sok-sok szemtanút,
feltérképezni, hogy készült az út,
melyen Isten az emberig elért,
hogy minden ember elérje a célt.

Mellénk szegődik, szívünkre beszél,
mélységbe száll az elveszettekért.
Földi utakon így hagyott nyomot,
kivel találkozott, többé nem elhagyott.

János

Mi kisebb: az ember vagy a szó?
Isten mindkettőben rejtezik.
Mi nagyobb: a fény vagy a szeretet?
Mindkettőt magában rejti Isten.

Az Ige tett: teremtés, szeretet.
Az Ige test: született, szenvedett.
S az Ige fény: a kezdethez vezet.

Angyali üdvözet

(Mária)

Milyen szűk e szoba,
milyen apró vagyok benne én,
a magasságból egy csillag fénye
az ablakon át mégis elér.
Elfér szememben az ég,
a csillagfény, a messzeség...
Szívemben elfér-e Isten?

(Gábriel)

Üdvözlégy, Mária, ki Isten szívében laksz!
Ne félj! Téged választott
leányának, jegyesének, édesanyjának.

A végtelen fog benned növekedni,
a határtalan tőled kér majd enni,
bölcsője leszel, vigasza, támasza.
Igenedbe fészkel Istened, Mária.

(Mária)

Öt szolgálom, mint cérnaszál,
mely a szakadt gyolcsot összevarrja.
Nincs vágyam más: minden úgy legyen,
ahogyan Ő akarja.

József

Úgy adod öt nekem,
hogy már visszavetted,
mielőtt férje lennék.
És a Fiú, kinek apja leszek,
nem lesz az én fiam.
Tieid ők, tieid egészen.

Így leszek férj, így leszek apa:
nem birtokolva,
vigyázva, védve tiedet és tervedet.

Adj hát erőt: vigyázni, védeni,
vállamra venni őket.
Oszd meg velem a te erődöt.

Betlehemben

Róma parancsát hallja az ország!
Küldi a császár rendeletét:
tudni akarja nagy birodalmán
mennyit adózik s mennyi a nép!

Tódul a sok nép Betlehem útján,
rég királyunk városa ez.
Cseng az ezüstpénz, gyűlik a dénár,
sok fogadósnek jó sora lesz.

Kútra a korsót, csapra a hordót!
Kész van-e minden? Megsül a hal?
Öt szoba telve, oly sok a vendég...
Dolgozik egyre a római vám- és adóhivatal.

Az istálló

Nincs üres asztal, nincs üres ágy,
nincs, aki adna már vacsorát.
Hátul a pajta, asszem, üres,
jó pihenésre isteni lesz.

(József)

Állatok almán, itt születik?

(Mária)

Áldja meg Isten, szent hely ez itt.
Áldd meg e fedélt,
áldd meg az éjt,
áldd meg a testet,
áldd meg a kint.
Legyen ma minden
beszéded szerint.

Angyalok

A világ végén kicsi pajta, jászol.
Ó, Fiúisten, ide érkezel meg.
Szolgahad nem vár, ökör és szamár néz,
álmodat őrzi.

Még szavad sincsen, anyaölbe vágyol,
gyenge a vállad, ki cipelje terhed?
Oly nagy éhséged, hogy ökölbe zárja
tíz kicsi ujjad.

Betlehemben most csecsemők riadnak,
tágra nyílt szemmel a sötétbe néznek.
Még csak ők látják az eget kinyílni
mennyei fénnel.

Angyalok és pásztorok

Dicsőség a magasságban!
Miért reszket mindkét lábam?
Az embereknek békesség!
Nem bántasz bárányt, kiskecskét?
Ne féljetek! Figyeljetek,
felismerjétek a jelet!
Átlépve az égi körön
emberé lett, ím, az öröm.
Ma született Üdvözítő,
minden népnek Ő a jövő.
Pólyája rongy, ágya jászol,
Így tőletek sincs már távol.
Bennetek is szülessen meg
ma éjjel az istengyermek.

Sóvárg a föld, megnyílt az ég,
mindent betölt a dicsőség.

Pásztorok

Nem tudtuk, mi a fény,
pedig esténként körbeüljük a tüzet,
és delente elbújunk a nap elől.
De láttuk az angyalt,
és az Úr dicsősége körülragyogott minket.

Nem tudtuk, mi a tisztaság,
pedig kristályvizű forrásokból itatjuk nyájainkat,
és vannak gyermekeink.
De szemébe néztünk a gyermeknek,
és ő a szemünkbe nézett.

Nem tudtuk, mi az élet,
pedig dobog a szívünk,
és bárányok százait segítettük világra.
De láttuk őt, ki a pásztorok pásztorja lesz,
majd ő vezet minket és megismerjük az életet.

Mária

Belőlem nőtt drága gyermek,
az angyalok énekelnek,
az éj csupa furcsa fény.
Rozzant ajtó megcsikordul,
nyers férfiak könnye csordul.
Tudom, nem vagy az enyém.

Tied vagyok mindenestül,
ajtód, amelyen keresztül
megérkeztél, Jézusom,
elcsigázva, meggyötörve,
anyaölből anyaföldre.
Nem vagy enyém, jól tudom.

Nincs több ilyen földi anya,
kit gyermeke megváltana.
Én Istenem, milyen ár!
Lelkemben a kard már forog,
míg beszélnek a pásztorok.
Egész világ téged vár.

Napkeleti bölcsek

Azt hittük az ég is kifürkészhető
s a bölcsek előtt feltárul a jövő.
Évtizedekig vártuk a jelet,
tudtuk, érkezik valami üzenet,
valaki üzen, kit még nem ismerünk.
Csillagok pásztora volt a mi istenünk,
és imádságunk tudás és tudomány.
Így indultunk el az új csillag nyomán.
Csillagfény s fenség fogta tekintetünk –
most egy istálló piszkában térdelünk.
S mely napot, holdat, csillagot vezet,
a hatalomnak egyszerre arca lett.
Égen és igében minden meg volt írva.
Fogadd ajándékunk: arany, tömjén, mirha.

Az ökör és a szamár

Jászolunkban úgy fekszik e gyermek,
mintha magát adná eledelnek.
Vékonyka testét bökdösi szalma,
tán sebes is lesz tenyere, talpa.

Anyja és apja most elaludtak,
reszket a szája kicsi fiuknak.
Fázik a földön ily kivetetlen.
Álljunk mellé, és leheljük ketten.

Ő melegít vagy mi melengetjük?
Lehet, hogy élni még csak ma kezdünk.
Mintha nem fáznánk, mióta itt van,
s jóllaknánk attól, ahogy ránk pillant.

A nyájban

(*távolról*) Glória!

(*öreg anyajuh*) – Halljátok? Azt mondja az angyal,
megszületett Isten báránya!

(*fiatal kos*) – Ennek elment az esze,
mióta elvitték és levágták a bárányát.

(*öreg*) – Isten báránya? Vajon páskabárány lesz, mint
az enyém?

(*fiatal*) – Rosszul hallod! Isten Fia született meg!

(*öreg*) – Nem, nem. Azt éneklük:

Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit...

Az örökzöld

(*utóhang*)

szalmacsillag mutatja,
hogyan vezette az égi tünemény
a földi jászolhoz napkelet vándorait

gyapjúangyal emlékeztet
a nyáj mellett megálló isteni hírnökre
a mennyre és a mezőre

aranygömb tükrözi
a teljesség trónusáról
a test törekenységébe
belépő Krisztust